

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΡΩΤΑΠΡΙΑΤΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

‘Ο Λοχαγός με τὸ ξύλινο κεφάλι. Τὸ ἀποκρουστικὸ μενοῦ. Μιά ἀπέπειρα αὐτοκτονίας. Οἱ αὐτέματοι ὑπάλληλοι.
‘Ο Σουλτάνος τῆς Ζανβιβάρης.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου ὁ Διευθυντὴς ἐνὸς Νοσοκομείου τῶν Παρισίων, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς νοσηλευομένους τραυματίας ἀξιωματικούς, συνεννοήθηκε μὲ τὸ Διευθυντὴ μίας μεγάλης καθημερινῆς ἐφημερίδος καὶ ἐδημοσίευσε στὸ φύλλο τῆς 1ης Ἀπριλίου ὅτι εἶχε γίνει ἐγγεγραμμένος σὲ κάποιον τραυματία λοχαγὸ καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔκοψαν τὸ κεφάλι τοῦ ἐφήρησαν στὴ θέσθ του ἓνα ξύλινο, θαυμά τεχνῆς. Ἡ εἰδησιὴ προσέθετε ὅτι ὁ Λοχαγός, μετὰ τὴν ἐγγεγραμμένη ἔλαχε ἀρκυς ὑγείας καὶ ὅτι λόγω τοῦ ἐξαιρετικοῦ γεγονότος ἡ Διεύθυνσις τοῦ Νοσοκομείου θὰ ἐπέτρεπε σ’ ὅποιον ἤθελε γιὰ μιὰ μέρα μόνο (τὴν 1ην Ἀπριλίου) νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν λοχαγὸν μὲ τὸ ξύλινο κεφάλι καὶ νὰ θαυμάσῃ τὰς ἐπιτελεσθεῖσας προόδους τῆς χειρουργικῆς ἐπιστήμης.

Χιλιάδες παρισίνοι ἔσπευσαν στὸ Νοσοκομεῖο γιὰ νὰ δοῖν τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἐπιστήμης!

‘Ο Διευθυντὴς ὑπεδέχτο στὴν εἰσοδὸ ἕνα-ἕνα καὶ τὸν παρέδιδε σ’ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἑκατὰ πληθαίνοντες ἀξιωματικούς ὁ ὁποῖος τὸν ὡδήγησε στὸ πρῶτο πάτωμα. Ὅταν ἐφθάνε σ’ ἕνα διάδρομο τοῦ ἔλεγε :

— Ἐξέρτε ὁ γενναῖος λοχαγός μας εἰς τὸ δωμάτιό του. Ἀκολουθήσετε αὐτὸν τὸ διάδρομο, στρῆψτε πρῶτα ἀριστερά, ἔπειτα δύο φορές δεξιά. Κατεβῆτε ὑστερα μιὰ σκάλα πού θὰ συναντήσετε. Στὸ ἰσόγειο χτυπήσετε τὴν πέμπτη πόρτα ἀριστερά. Ἐκεῖ εἶνε. Θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ νὰ σὰς δῆ!

‘Ο περιεργὸς ἐπισκέπτης ἐφθάνε ἐπὶ τέλους ἐκεῖ πού τὸν ὡδήγησαν. Μπροστὰ στὴν πόρτα πού ἐτοιμαζόταν νὰ κτυπήσῃ εὗρισκε ἕνα ἄλλο ἀξιωματικὸ.

— Τὸ Λοχαγὸ μὲ τὸ ξύλινο κεφάλι ζητᾶτε; Πάει μιὰ στιγμὴ νὰ ξυρισθῆ. Στρήψτε δεξιά τὸ δρόμο, καὶ πηγαίνετε κατ’ εὐθείαν στὴν ἐβδόμη πόρτα. Δὲν θὰ τὸν πειράξῃ νὰ σὰς δεχθῆ καὶ ἂν ξυρίζεται.

Μὲ μεγάλα βήματα ὁ φίλος τραβοῦσε ὅπου τὸν ὑπεδείχθη. Πήγανε πρᾶγματι στὸ Κουρτεῖο τοῦ Νοσοκομείου. ‘Ο μπαρμπέρης ὁμοῦ τοῦ ἔλεγε :

— Μόλις βγήκε ὁ ἐνδοξὸς τραυματίας μας. Εἶνε στὸν κῆπο. Πηγαίνετε νὰ τὸν βρεῖτε ἐκεῖ. Ἄ! ἔχει πολὺ κέφι σήμερον...

Χωρὶς ν’ ἀπογοητευθῆ ὁ ἐπισκέπτης πῆγανε στὸν κῆπο βέβαιος πᾶ πὸς θ’ ἀντικρίσῃ τὸν περιεργὸ φαίνόμενο! Ἄντι ὁμοῦ τοῦ λοχαγοῦ μὲ τὸ ξύλινο κεφάλι, τὸν ὑπεδέχοντο ὅλοι οἱ νοσηλευόμενοι ἀξιωματικοὶ μὲ ἀκράτητα γέλοια καὶ ἄγρια πρόγχα!

Ἐνας ἄλλος μεγάλος φαρσέρ, ὁ Γκρομὸ ντὲ λά Ρινιέρ, εἶχε καλέσει κάποτε τὴν πρωταπριλιά στὸ σπίτι του σὲ γεύμα μεγάλου ἀριθμοῦ προσκεκλημένων μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχαν καὶ ἐπίσημα πρόσωπα καὶ πολλὲς κυρίες. Ἐνῶ τὸ γεῖμα εἰδίδοτο μὲ ὅλους τοὺς αὐστηροὺς κανόνες τῆς ἐθιμοτυπίας, παραδόξως δὲν ὑπῆρχε στὸ τραπέζι κατάλογος φαγητῶν. Ὅταν ἔσσεβριετο πᾶ τὸ φρούτο, ὁ οἰκοδεσπότης ἐννοήσας τὴν παράλειψιν ἐζήτησε μὲ ὕφος ἀπελπισίας συγγνώμην ἀπὸ τοὺς συνδιαιτημόνας του. Καὶ τοὺς παρακάλεσε, καίτοι κατόπιν ἑορτῆς, νὰ δεχθοῦν τώρα τὸν κατάλογο πού ἦταν γραμμένος πάνω σὲ λεπτὰ φύλλα ἑλεφαντοστοῦ μὲ καλλιτεχνικὰ σκαλισμάτα καὶ νὰ τὸν κρατήσουν ὡς μισρὸν ἐνθύμιον. Πρᾶγματι ἀμέσως οἱ σερβιτόροι ἐμοίρασαν καταλόγους. Οἱ προσκεκλημένοι ἀμέσως ἄρχισαν νὰ τοὺς περιεργάζονται καὶ νὰ διαβάζουν τὴν ἔφαγαν. Φανασιώθητε λοιπὸν τὴν ἀπελπισία τους ὅταν εἶδαν στὸν κατάλογο πού εἶχαν φράει τὰ ἀκόλουθα φαγητὰ καὶ ἐζόντανον διὰ νὰ τὰ χονεψοῦν :

Κροκόδειλο βραστό.

Κοῦρας μεμερισμένου ψητό.

Σκορπιὸς πανὲ καὶ

Πατάτες μὲ κινὰ ἀπὸ μικρὸ παιδί!!

‘Ο τρόμος καὶ ἡ ἀηθία εἶχαν ζωγραφιστῆ στὰ πρόσωπα ὅλων καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἄρχιζαν οἱ... ἐμετοί, ἂν κάποιος δὲν ἐπρόσεχε τὴν ἡμερομηνία τοῦ μενοῦ : 1η Ἀπριλίου. Ἔτσι ἡ ἀηθία μετεβλήθη σὲ ἀκράτητη εὐθυμία πού ἐβάσταξε ὅλη τὴ νύχτα.

Μιὰ ἄλλη πρωταπριλιά πάλι ὁ ἴδιος Γκρομὸ ταξίδευε μ’ ἓνα λεωφορεῖο. Ἐξάφνα βγάει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα γυρίμα, τὸ διαβάει μὲ προσοχὴ καὶ ὑποκρίνεται μιὰ τρομερὴ ἀπελπισία : Τραβάει ἕνα πιστόλι καὶ τὸ κολλᾶει στὸ μνηγιγί του. Οἱ συνταξιδιώτες τοῦ κατατρομαγμένοι τὸν ἰκετεύουν νὰ μὴν τραβήξῃ, ἢ γυναικὲς βγάζουν ἀπελπισμένους φωνὲς καὶ δυὸ ἀπ’ αὐτὲς λιποθυμοῦν. ‘Ο πῶ τολημῆς τότε προφθάνει καὶ τοῦ ἀρπάξει τὸ χεῖρ.

‘Ο Γκρομὸ ἐφάνηκε τότε πὸς ἤθεε στὰ λογικά του καὶ κρύβει τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του.

Στὸν ἄλλο σταθμὸ ἐτοιμαζεται νὰ κατεβῆ. Βγάει πάλι τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ πρὶν προφθάσουν τώρα νὰ τὸν ἀναχαιτίσουν... τὸ σπάει καὶ δίνει ἀπὸ ἓνα κομμάτι στὶς κυρίες πού εἶχαν λιποθυμήσει, κρατᾶει δὲ καὶ ὁ ἴδιος ἄλλο ἓνα καί... ἀρχίζει νὰ τὸ τρώῃ.

Τὸ πιστόλι τοῦ Γκρομὸ ἦταν ἀπὸ σοκολάτα!

Πέρσυν τὴν πρωταπριλιά μιὰ ἐφημερὶς τοῦ Βερολίνου ἐδημοσίευσε τὴν ἐξῆς εἰδησιὴν :

«Τὰ καταισνηματα τοῦ Βεγκρέμ ἐγκαινιάζον ἀπὸ σημερον νέον οὐσημα πωλήσεως τῶν εἰδῶν των. Ἀλλὰ εἰς τὸ ἐξῆς ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι, ταμία καὶ λ.π. θ’ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ αὐτόματα, τὰ ὁποῖα καὶ θὰ ἐξυπηρετοῦν ταχύτερα καὶ εὐγενέστερα τὴν πολυπληθῆ πελατεῖαν μας!»

Χιλιάδες βερολινέζοι τὴν ἔπαθαν, ἐπῆραν τὴν ἀγγελία γι’ ἀληθινὴ καὶ κατέκλυσαν τὸ κατάστημα...

Ἄλλὰ τὸ νοστιμότερο ὅλων εἶνε αὐτὸ πού ἔπαθε πρὸ ὀλίγων ἔτων ὁ Δῆμαρχος τοῦ Καίμπριτς ὁ ὁποῖος ἀκόμα καὶ σήμερον τὸ φουσαεὶ καὶ δὲν κρῶναι.

Ταξίδευε τότε στὴν Εὐρώπῃ ὁ νεαρὸς Σουλτάνος τῆς Ζανβιβάρης καὶ τὴν πρωταπριλιά βρισκόταν στὸ Λονδίνο.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Δῆμαρχος τοῦ Καίμπριτς ἔλαβε ἓνα ἐπιέγον τηλεγράφημα πού τοῦ ἀνήγγελε τὴν αἰφνιδια ἀπόφασιν τοῦ Σουλτάνου νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν πόλιν ἀλλὰ γιὰ, λίγες μονάχα ὥρες.

Τὴν ὀρισμένη ὥρα ἓνας νεαρὸς ἀφρικανὸς, ντυμένος μὲ λαμπρὸ ἀνατολίτικον κοστούμι καὶ ὀκολουθούμενος ἀπὸ μερικὸς ἄλλους πολυτελεῶς ντυμένους τιλοῦχος, κατέβαινε ἀπ’ τὸ τραῖο. Καὶ ὁ Δῆμαρχος, εὐττεχῆς καὶ ὑπερήφανος, ὡδηγῶσε ἐφ’ ἀμάξης τὸν νεαρὸν μονάρχην γιὰ νὰ τοῦ δεῖξῃ τὰ ἀξιοθέατα μέρη τοῦ Καίμπριτς.

‘Ο διερμηνεὺς τῆς ἀκολουθίας μετέφραζε στὸ Σουλτάνο τὰς ἐξηγήσεις τοῦ Δημάρχου.

Ἄμα τελείωσε ἡ ἐπίσκεψις τῆς πόλεως καὶ προσεφῆρθε εἰ τὴν Δημαρχίαν τὸ ἐπίσημον τείον, ὁ Σουλτάνος διηυθύνθη στὸ Σταθμὸ συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν του καὶ προπεμπόμενος ἀπὸ τὸν Δῆμαρχον. Ἐκεῖ ἐξεφωνήθησαν οἱ ἀποχαριετιστήριοι λόγοι, πού ἦσαν πολὺ συγκινητικῶν...

... Στὸν ἐπόμενον Σταθμὸ, ἀφοῦ ὁ Σουλτάνος καὶ ἡ ἀκολουθία ἄλλαξαν μὲσ’ στὸ τραῖνο τὰ ἀνατολίτικα κοστούμια τοὺς κατέβηκαν μὲ τίς βαλίτσες τους καὶ γύρισαν στὸ Καίμπριτς μὲ αὐτοκίνητο.

Ἦταν ἀπλοδοξία πέντε χωραταξιδῆδες φοιτητῆ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτς, πού ἔπαθαν ὅλην αὐτὴ τὴν φάσιν εἰς βάρος τοῦ ἀπελοῦς Δημάρχου των, χωρὶς νὰ τοὺς πᾶρη μυρωδιά.